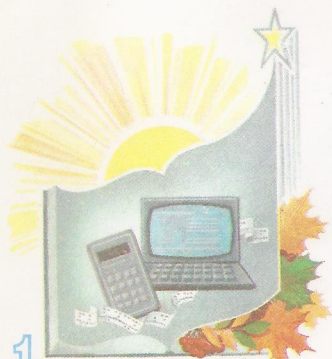

→ 34

1 СЕНТЯБРЯ - ДЕНЬ ЗНАНИЙ

34

Куда Київ-54,
Вул. Скалова, 52, кв. 38.

Кому Маняку Володимиру
Антоновичу.

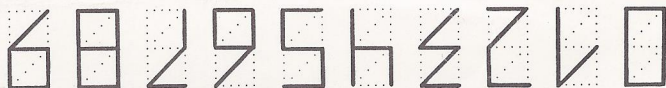
Индекс предприятия связи и адрес отправителя

260504

Житомирська обл.
Новоград-Волинський р-н
с. Киянка
Трахолотку Івану Антоновичу.

260504

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988.
13.05.88. 88191. Цена 6 к. Художник В. Хмелев

**ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО**

Изготовлено на Ряжской ф-ке Гознака

46

«33-й: голод.»

(1)

Народився я в 1930 році в с. Камуни
Новоград-Волинського району Житомир-
ської області.

Їшов мені тоді лише третій рік, але
повірте мені, коли б щось було хороше на
третій рік життя, воно б не запам'яталося б,
як те передмертве лико, яке залишилося
в моїй пам'яті на все життя.

Пам'ятаю, лише, як до хати зайшли два
чужиха, дяді, вимагали у нашої матери зерна,
чи то крупу, чи сно і що б то не було із
жаргів, мама гірко плакала стверджуючи,
що у хаті немає чим душу закрити,
що в неї двох зголоднілих до краю дітей,
(мама говорила потім мені, що ті „дяді“
із нашого таки села) але вони були
мабуть зовсім без людської душі, а якісь
позурпати. Вони не вірили моїй мамі

2) із різними погрозами кригали на неї, вимагали
свого немовлячого для мами, а ми діти
багали як плакала мама плакали і ми діти.
Якоді не ті "дяді" ішли із довгими металевими
ципцками і шпирзми де тільки їм здумалось
у сінях, круг хати колупали землю, цеглу
печі, залазили на горцище і в різні закавулки
мамої хати.

Хто були ті "дяді" то цей день я так і не знаю,
і які були їх обов'язки і хто їх нашттовхував
на це, я на превеликий жаль не знаю за мов
малолітство.

Нам'ятаю лише що мати ішла в лісто з
надією роздобути будь-що для нашого дитячого
спасіння, а ті "дяді" знову приходили, стукали
до нас у двері, ми з сестрою відгикнути їм
не могли, бо сиділи на лежанці (прилучок до
плитки) самі попухлі вже світилися.

Вечором, коли мама поверталась ні з чим
вони знову приходили і починалось знову.

все спокійно.

3

Через декілька днів померла моя на рік менша сестра, а мама знову ходила щось все-таки роздобути із харчів на цілий день лишаяючи мене спухшого на весь день на тій же лежанці.

А ті дяді "убідились" що у нас немає так нічого полизити нас у спокій.

Після смерті моєї сестри я "вигів" на грані смерті, повірте яка страшна для людини голодна смерть, ходити ногами з неміг, тому то довгий лавці я доповзав до вікна і виглядав маму і її порятунку.

Залистє порятунку, я бегив у вікні як легким шагом коней посувалаєз підвода хаотично накиданых на неї мертвих людей і нічого не міг зрозуміти.

Лише після повернення маму я розпитав про ту підводу, що посувалася то декілька разів на день по нашій вулиці.

Мама гірко вдихнувши в себе повітря

з жаглом і з неохотою відповіла: (4)

— Той дядько, сину, що звозить мертвих людей на кладовище, у єдику викопану яму, заробляє собі на прожиток, тобто півтора кілограма зерна за трупу привезених в яму людей.

Такої дитячої „радості“ я б особисто не хотів би щоб її побачив будь-хто із людей які живуть на нашій планеті. Таке не забувається ніколи.

Тож цінуймо хліб, це — наше багатство, наше щастя, коли він у нас на столі, наше здоров'я, і наше щасливе життя.

А після Великої Вітчизняної війни в 1947 році знову таки мені знадобилося побачити другим раз той же самий голод, загубивши на війні свого батька.

Хотів-би присвятити свій вірш про хліб насущний, якщо це по Вашій можливості використати його

Моя адреса:

Житомирська обл.
Новоград-Волинський р-н
с. Кузнюк Пашолук Жан Антонівич.

Хліб насущний.

5

Я згадую рідну оселю,
жатину біленьку в садку,
її неньку, що горя зазнала
на довгим старегім віку.

Їз нами малими лишилася.
На нас працювала вона.

А горе в житті розлучило,
бо батька забрала війна.

Доводилося горя зазнати
одній із малими, тіоді,

Ноголи оцей незмикала,
бо вігмо була у труді.

Війна. Їм голод тертіли
бажаючи хліба-куска.

Малі, але їй співчували,
що терпне від праці рука.

Ми часто несли допомогу
і неати, полати, коєить,

Хоз "голий" був бориз з противою
та хліб не ходили тросить.

Повірте: як тяжко тертіти,
тим більше, коли ще малі.

(див. далі)

(продовження)

6

Тепер вам потрібно радіти,
коли у вас хліб - на столі.

Аригадую зараз я немську
як з хлібом вшнзяла діжу.

Аро хліб наш насущний, багатий
ког декілька слів з окату.

Колм не мати в тіг заправляла,
щоб ніжно його заперти,

Повірте, від запаху хліба
олуна починала текти.

Хліб душу приємно лоскоте
(ког хліб ще негетсь в печі.)

В нас свято велике у хаті,
бо хліб замінив калачі.

Може хліб бережить в вашім домі,
бо хліб - повсякденне буття.

Без хліба не можна прожити,
а хліб для людини - життя!

А радості скільки у хаті
коли хліб дарує нам сил.

Тому хліб насущний шануймо,
бо хліб у житті - багатир!

Кінець.

Житомирська обл.
Новоград-Волинський р-н
с. Ряданка
Пашолюк Уван Антонович.

7 Шановний Володимире Антоновичу!

Пробачте, можливо моєму листу, в авторському виконанні, Ви побачите багато недоробленості, неоцифрованості, недоробок трохи Ває пробачте, і якщо можливо децю поправити мене, але все те пережито мною, ніхто по сій не згадував, а тепер коли я прочитав статтю в „Сімейних Вістях“ мені стислоє серце і я вирішив описати своє пережитте. Ще раз пробачте за турботу.

З пошаною Іван Антонович Таколюк.

20-12-88р. *Іван*